

Geboeid door IVY

Geboeid door
IVY
IVY Lessen # 3

Suzy K Quinn

Geboeid door IVY

IVY Lessen serie # 3

Copyright © 2026 Suzy K Quinn

Originele titel Bound by IVY

Vertaling: Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy K Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403867212

NUR 343

All rights reserved.

VOORWOORD

Joepie!

Je hebt mijn boek opgepakt. Wat in ieder geval betekent dat de cover goed is...

Ik kan nog steeds niet geloven dat zoveel mensen mijn boeken lezen.

Ik voel me elke dag weer nederig door dit feit.

Ik kan je niet genoeg bedanken.

Ik ben een praatgraag type en ik vind het heerlijk om met lezers te praten. Als je me vragen wilt stellen over de boeken of wilt kletsen over wat dan ook, neem dan contact met me op:

E-mail: suzykquinn@devoted-ebooks.com

Facebook.com/suzykquinn (Je kunt me een vriendschapsverzoek sturen. Ik hou van vrienden).

Twitter: [@suzykquinn](https://twitter.com/suzykquinn)

Ik heb ook een **website**: www.suzykquinn.com

Veel leesplezier,

Suzy Xxx

1

‘Sophia Rose,’ zegt Marc. ‘Wil je met me trouwen?’

Oh mijn god. Oh mijn God. Ik staar in Marc’s prachtige blauwe ogen en ze hebben er nog nooit zo intens uitgezien.

Ik sla een trillende hand voor mijn mond.

Mijn blik valt op de enorme peervormige diamant die schittert in Marc’s vingers. In deze kamer, omringd door klimop en rozen, kan ik me geen perfectere setting voorstellen voor Marc om zijn aanzoek te doen. Maar het blijft een schok.

Dit tafereel kan niet beter uit een sprookje komen dan het is. Ik sta hier in mijn blauwe Belle-jurk met zijn grote uitstaande rok, en Marc knielt voor me neer, een knappe prins in een op maat gemaakt zwart pak en knisperend wit overhemd.

‘Marc,’ fluister ik door mijn vingers, een glimlach groeit op mijn gezicht. Ik ben zo verbaasd dat ik mijn lippen nauwelijks kan bewegen.

Marc’s ogen houden de mijne vast en ik heb het gevoel dat ik erin val.

Ik kijk nog eens naar de ring. Mijn god, hij is prachtig. Hij is prachtig. Dit is echt. Dit gebeurt echt.

KLIK.

Het geluid van de kleedkamerdeur doet me opspringen.

‘Hallo?’ roep ik.

Marc kijkt met een vragende frons naar de deur. ‘Heb je iemand hier beneden uitgenodigd?’

Ik schud mijn hoofd.

Er valt licht op de vloer van de kleedkamer en er verschijnt een bleek, puntig vrouwengezicht.

Ik zie eerst niet wie het is, omdat het gezicht zo misplaatst is in mijn kleedkamer. Maar dan komen het ijsblonde haar, de scherpe neus en de koude ogen allemaal samen.

Het is Cecile.

‘Jij trut.’ De woorden zijn hard en laag en raken me recht in mijn maag.

Marc staat op en klemt een arm om mijn schouder. Hij klikt het ringendoosje dicht en schuift het in zijn zak. ‘Dit is Sophia’s privékleedkamer.’

Cecile draagt een rood wollen jurk met lange witte handschoenen en haar glanzende haar is opgestoken op haar hoofd met diamanten spelden. Haar ogen zijn rood en boos, en haar lichaam is helemaal gespannen.

‘Giles wordt beschuldigd van ontvoering,’ sist ze naar me. ‘Vanwege jou. Vanwege de leugens die je hebt verteld.’

‘Ik heb geen leugens verteld over Getty,’ zeg ik. ‘Hij is een gevaarlijke man. En hij is waar hij moet zijn.’

‘Je *wist* wat hij voor mij was,’ zegt Cecile. ‘En daar kon je niet tegen, hè? Je kon er ook niet tegen dat ik iets had met een beroemd iemand. Dus moest je de boel verpesten.’

Ik schiet in de lach. Ik bedoel het niet zo, maar... Cecile praat gek.

‘Je wilde niets met hem te maken hebben,’ zeg ik. ‘Je zei dat hij een monster was.’

‘Hij is de vader van mijn kind,’ zegt Cecile. ‘Maar er komt nu geen bruiloft. Geen huwelijk. Ik zal een alleenstaande ouder zijn...’

Ze draait zich om naar Marc, haar hele gezicht verandert, haar ogen verloren en wanhopig. ‘Marc, oh, Marc. Waarom zie je niet wat Sophia werkelijk is? Ze is niets meer dan een leugenaar. Ze heeft geen klasse. Geen geld. Ik zou zoveel beter voor je zijn geweest.’

Haar dunne vingers gaan naar Marc's shirt en maken kleine witte vuistjes terwijl ze de stof vastpakken. *'Alsjeblieft. Ik heb nu niemand. Er is nog tijd. Kies mij.'*

Mijn lichaam verstijft.

'Cecile, je moet weggaan,' zeg ik met een lage stem. Ik reik naar voren en pluk haar vingers uit Marc's shirt.

Ze valt achterover, haar ogen zijn nu wild en gaan heen en weer over mijn gezicht.

Opeens valt het me op wat een puinhoop ze is. Haar make-up, die meestal zo zorgvuldig is aangebracht, zit hier en daar scheef en haar gezicht is zo zwaar bepoederd dat ze eruitziet als een stoffige geest.

Haar jurk zit ook niet goed. Hij is gedraaid in de taille, dus de heupen zijn gebobbeld.

Ze draait zich naar me toe. 'Je hebt mijn LEVEN verpest!' schreeuwt ze met uitpuilende ogen. 'Je verdient Marc niet. Je verdient niemand. En je kunt maar beter geloven dat je zult boeten voor wat je gedaan hebt.'

Ze draait zich om en rent de kamer uit, de kleedkamerdeur achter zich dichtslaand. Ik hoor de snelle klik van hoge hakken door de gang verdwijnen.

Ik wil haar achterna rennen, maar Marc's arm klemt zich als een bankschroef om mijn schouders.

'Laat haar.'

'Ik wil de dingen niet zo laten,' zeg ik, terwijl ik me onder zijn arm wurm. 'Ik moet dingen rechtzetten.'

Marc houdt me stevig vast.

'Marc, *laat me gaan.*'

Dat doet hij niet. In plaats daarvan pakt hij me stevig bij beide schouders en draait me naar zich toe. 'Je gaat nergens heen totdat je gekalmeerd bent.'

'Ik ... dacht dat ik kalm was.'

‘Als je kalm was, zou je beseffen dat het gevaarlijk is om achter iemand aan te gaan in die toestand. Ze weet niet wat ze zegt of doet. Ze zou je pijn kunnen doen.’

Ik leg een hand op mijn borst en voel dat mijn hart op hol slaat.

Marc brengt zijn gezicht dicht bij het mijne. ‘Nu is niet het moment.’ Hij geeft me een stevige kus op mijn lippen. ‘Oké?’

Ik liet een lange adem ontsnappen. ‘Dat zal ik zijn.’

‘Vertel me nu eens wat er aan de hand is,’ zegt Marc. ‘Wat heeft Cecile te zoeken in de verdediging van Giles Getty?’

2

Mijn ogen dwalen over Marc's schouder naar de rozen en klimop die verspreid door de kamer staan. 'Ze is zwanger,' zeg ik, 'en hij is de vader van haar kind.'

Marc's wenkbrauw schiet omhoog. 'Goeie god. Zeg me dat je een grapje maakt.'

'Nee. Dat doe ik niet.'

'Waarom heb je me dat niet eerder verteld?'

'Ze heeft het me in vertrouwen verteld. Er leek geen reden te zijn om het te vermelden.'

'Jezus.' Marc's ogen vertroebelen. 'Die klootzak. Het kan hem niet schelen wie hij pijn doet.'

'Ze was zo bang toen we het erover hadden,' zeg ik. 'Haar familie zal haar verstoten als ze erachter komen dat ze zwanger is. Tenzij ze met de vader trouwt.'

'Onwaarschijnlijk, aangezien Getty op weg is naar de gevangenis.'

'Ja,' zeg ik. 'Hopelijk voor een lange tijd.'

Marc pakt mijn vingers en houdt ze stevig tegen zijn borst. 'Ik laat hem nooit meer bij je in de buurt komen. Ik heb het beste juridische team van het land aan het werk om hem achter de tralies te houden.'

Ik voel mijn vingers warm worden tegen zijn lichaam.

'Ik zal je altijd beschermen, Sophia. Altijd.'

Ik huiver een beetje. Als zijn stem zo diep en intens klinkt, doet dat iets met mijn lichaam, zelfs als mijn geest helemaal in de war is en rondjes draait.

'Cecile deed echt gek,' mompel ik. 'Er is iets geknapt bij haar.'

'We hebben allemaal een breekpunt.' Marc's wenkbrauwen trekken samen en de glimlach verlaat zijn gezicht.

‘Marc?’

‘Als jou ooit iets zou overkomen, zou het me vernietigen.’ Hij laat zijn hand naar zijn broekzak zakken en haalt het ringendoosje eruit, draait het in zijn vingers. ‘Ik wil niet dat dat tafereeltje je herinnering aan je verloving verpest. Ik vraag het je een andere keer. Als het moment daar is.’

‘Ga je het me nu niet nog een keer vragen?’

‘Nee. De timing moet perfect zijn. Geduld Miss Rose.’ Hij laat het doosje weer in zijn zak vallen. ‘Er komt nog wel een moment.’ Die stekelige, eigenzinnige Marc Blackwell grijns verschijnt op zijn gezicht. ‘Zou je ja hebben gezegd?’

‘Misschien zou ik dat wel doen.’

Marc’s grijns verandert in een kleine glimlach die zijn kuiltjes laat zien, en hij krabt op zijn slaap. ‘Ik ben blij dat te horen.’

Ik hoor muziek door de gang buiten, en besef dat het feest begint. Ik denk aan mijn vader, Jen en alle anderen die daar op ons wachten.

‘Weet iemand dat je van plan was om vandaag een aanzoek te doen?’

‘Alleen je vader. Ik heb zijn toestemming gevraagd.’

‘Was hij verrast?’

‘Heel, heel erg verrast. En een beetje geschokt.’

‘Maar hij zei ja?’

‘Hij zei dat zolang jij gelukkig was, hij gelukkig was.’

‘Het is belangrijk voor me dat hij het goedkeurt.’

‘Oh?’ Marc trekt een wenkbrauw op.

Mama geloofde echt in goedkeuring door de familie. Ze zou niet met papa trouwen zonder toestemming van haar familie. En toen ze stervende was, zei ze tegen papa dat hij en ik altijd samen moesten optrekken. Ik weet dat ze niet zou willen dat ik met iemand trouwde zonder de zegen van papa.’

De muziek buiten wordt luider.

‘Ik moet me omkleden,’ zeg ik. Ik heb mijn meest comfortabele spijkerbroek en Converse in de kast liggen en kan niet wachten om ze aan te trekken. ‘Was je niet bang dat papa je zou weigeren?’

Marc knijpt in mijn hand. ‘Doodsbang.’

3

Nadat ik me heb omgekleed, gaan Marc en ik naar Leo's kleedkamer.

Mijn kleedkamer is in het oude gedeelte van het theater, maar die van Leo is in het nieuwe, moderne gedeelte, waar allemaal vloerbedekking ligt en het schoon is.

Marc fronst. 'Je kleedkamer zou hier moeten zijn. In het nieuwere gedeelte. De luchtkwaliteit is beter.'

'Ik denk dat ik geen grote ster ben zoals Leo.'

'Jij bent net zo belangrijk voor de show. Ik zal ervoor zorgen dat je kleedkamer wordt veranderd.'

'Echt niet. Het is prima zo. Ik vind mijn kleedkamer leuk. Eigenlijk heb ik hem liever dan die van Leo. Het is meer zoals ik ben.'

Marc trekt een wenkbrauw op. 'Ben je al eens in Leo's kleedkamer geweest?'

Ik voel aan zijn toon dat hij niet blij is met dat idee.

'Ja,' zeg ik, terwijl we het gemoderniseerde deel van het theater binnengaan. Een paar keer. Allemaal felle lichten, rode lopers en ingelijste showposters. Het is mooi. Heel erg Leo.'

Marc's kaak wordt gespannen. 'Ik vertrouw erop dat hij de perfecte heer was.'

Ik aarzel. Marc's idee van de perfecte heer is misschien een beetje anders dan dat van Leo.

'Je hebt niets om jaloers op te zijn,' zeg ik als antwoord.

Marc's ogen worden donkerder. 'Ik ben blij dat te horen.'

'Jij en Leo hebben jaren geleden samengewerkt,' zeg ik. 'Je zou eens moeten weten wat een aardige vent hij is.'

'Het enige wat ik me herinner van Leo Falkirk,' zegt Marc, 'is dat hij onbetrouwbaar was en vaak te laat kwam. Ik zou hem niets belangrijks toevertrouwen. Inclusief jou.'

‘Leo was een tiener toen je hem kende,’ zeg ik. ‘Hij is nog nooit te laat gekomen voor iets sinds ik hem ken. Hij is een goeie jongen. Dat belooft ik.’

‘Volgens mij moet dat nog bewezen worden. Vooral na die kleine publiciteitsstunt die hij met jou uithaalde buiten het theater. Toen hij je in een menigte hongerige fotografen leidde.’

‘Dat was een ongelukje. Hij wist niet dat ik zou struikelen.’

‘Een verantwoordelijk man zou je nooit in de buurt van die menigte hebben laten komen.’

We lopen even in stilte verder.

‘Ik vind de ring geweldig,’ zeg ik.

Marc’s kaak komt iets losser. ‘Hij was van mijn oma, daarna van mijn moeder. Zodra mijn vader ontdekte dat het een echte diamant was, verkocht hij hem natuurlijk. Het heeft me jaren gekost om hem weer op te sporen. Uiteindelijk vond ik hem in een pandjeshuis in Whitechapel.’

Ik knijp in zijn hand. ‘Je bent een geweldig persoon, Marc Blackwell. Na alles wat je hebt meegemaakt ... de jeugd die je hebt gehad ... om de man te zijn die je bent ...’

‘Het meest verbazingwekkende aan mij ben jij.’

We bereiken Leo’s kleedkamer en horen het geroezemoes van stemmen en de schemerige klanken van Johnny Cash.

Marc laat mijn hand vallen en duwt de deur hard open. Een beetje te hard. Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat hij zich inbeeldt dat het Leo’s gezicht is.

De kleedkamer is groot, maar er zitten zo veel mensen in gepropt dat het er nu erg klein uitziet. Drie obers in smokings persen zich door de menigte om glazen champagne uit te delen en glazen bij te vullen.

‘Hey.’ Ik pak Marc’s hand terug. ‘Wees aardig, oké? Jij en Leo zijn geen vijanden.’

‘Zijn we dat niet?’

‘Nee. Hij heeft ontzag voor je. Hij vindt je geweldig.’

‘Het is wat hij van *jou* vindt dat me zorgen baart.’

We lopen de kamer in en ik zie Jen en mijn vader samengeperst met Tanya en Tom.

Tom kletst met zijn luide stem en Tanya, papa en Jen luisteren en lachen.

Jen ziet er geweldig uit in een crèmekleurige jurk met goudkleurig borduursel. Tanya en Tom zijn ook in avondkleding - Tanya draagt een subtiele zwarte jurk met een mooie diamanten ketting en Tom, flamboyant als altijd met hoge hoed, staart en rode strik.

Mijn vader ziet er een beetje ongemakkelijk uit. Hij draagt zijn allerbeste spijkerbroek - de zwarte zonder vlekken - en een wit overhemd dat hij vijftien jaar geleden kocht voor de trouwdag van mijn grootouders. Hij houdt zijn champagneglas bij de kom vast, alsof het een pint bier is, en hij staart naar de deur.

Leo en Davina staan bij een enorme stereo-installatie die waarschijnlijk is meegenomen voor het feest. Leo buldert van het lachen en neemt een slok van een fles champagne.

‘Soph!’ Jen ziet me als eerste en duwt zich door de menigte heen. Haar schoenen zijn zo hoog dat ze bij elke stap dreigt om te vallen, maar het lukt haar nog net om overeind te blijven.

Ze komt naar me toe en slaat haar armen om mijn schouders. ‘Oh mijn god, je was geweldig. Gewoon geweldig! Kom op! Iedereen wil je dolgraag vertellen hoe goed je het hebt gedaan.’ Ze sleurt me aan mijn arm door de kamer.

Marc volgt, terwijl hij mijn hand stevig vasthoudt.

Als we bij pap, Tom en Tanya aankomen, is Marc’s greep steviger dan ooit.

‘Sophia!’ de bulderende stem van Tom duwt me bijna omver. ‘Wat een optreden. Absoluut geweldig. Je was sensationeel. Al die repetities hebben echt hun vruchten afgeworpen, hè? Jij en Leo waren op gelijke hoogte. Ik had nooit geweten dat hij langer in het vak zat dan jij.’

‘Je was heel goed, liefje,’ zegt papa. Hij ziet er een beetje moe uit en kijkt steeds naar de deur, alsof hij op iemand wacht.

‘Je was geweldig, Soph,’ zegt Tanya terwijl ze in mijn schouder knijpt. ‘Ik vond het geweldig. En meestal haat ik musicals.’

‘Tanya,’ zegt Tom bestraffend.

‘Wat? Het is waar. Ik haat musicals.’

‘Maar dat is niet wat Sophia nu wil horen.’

‘Het is goed, het is goed.’ Ik glimlach. ‘Ik zie het als een compliment, geloof me.’

‘Wat gebeurt er met Kerstmis?’ vraagt Tanya. ‘Moet je optreden op eerste kerstdag, of wat?’

‘Niet op eerste kerstdag,’ zeg ik. ‘Maar wel op tweede kerstdag en oudejaarsavond en dan de hele maand januari.’

Toms ogen verwijden zich. ‘Wat vind je *daarvan*?’

‘Ik probeer er niet aan te denken. Ik hou van Kerstmis. Maar het is maar één jaar. En ik kan tenminste eerste kerstdag met mijn familie doorbrengen.’

‘Ben je dan terug in het huisje met Kerstmis?’ vraagt Jen.

‘Natuurlijk. Ik breng er altijd Kerstmis door.’

‘Nou, je weet maar nooit. Roem heeft je misschien veranderd.’

‘Ik ben niet *beroemd*. Ik ben berucht. En ik wou dat ik dat niet was.’

‘Je bent misschien nog niet beroemd,’ zegt Tom, ‘maar ik denk dat je goed op weg bent als januari voorbij is.’

‘Wat doen jullie met Kerstmis?’ vraag ik Tom en Tanya, gretig om van onderwerp te veranderen.

Ze kijken elkaar aan en Tanya grijnst schaapachtig. Mijn ouders brengen Kerstmis dit jaar in Spanje door, dus ik dacht dat ik bij Tom’s familie kon blijven. Ze hebben een landgoed in Surrey, dus er is genoeg ruimte voor mij.’

‘Onze eerste kerst samen,’ zegt Tom.

‘God, ik ben doodsbang,’ zegt Tanya. ‘Jij niet?’

‘Niet in het minst.’

‘Maar wat als je familie me niet mag? Wat als ze niet begrijpen hoe ik praat?’

‘Ze zullen van je houden. En ik kan vertalen. Ik begrijp het noorden nu.’

Tanya rolt met haar ogen. ‘Het is geen vreemde taal!’

‘Niet buitenlands, mijn liefste. Exotisch.’

Tanya lacht.

‘Ik ga jullie missen met Kerstmis,’ zeg ik.

Jen legt een hand op mijn schouder. ‘Maak je geen zorgen, je zal niet eenzaam zijn. Ik kom bij je langs voor een drankje op eerste kerstdag, net als altijd.’

‘Eet Mr Blackwell kalkoen mee?’ vraagt Tom.

4

‘Ik... ik weet het niet,’ zeg ik, terwijl ik een blik op Marc werp en me opgelaten voel.

Ik heb Marc nog niet gevraagd naar Kerstmis en ik heb echt geen idee wat zijn plannen zijn. Ik weet dat ik terug wil naar het huisje, maar ik weet niet of Marc met me mee wil.

‘U zult wel trots zijn op Sophia, Mr Blackwell,’ zegt Tanya met een grijns. ‘Ze is tenslotte uw leerling.’

Ik ben ontzettend trots,’ zegt Marc. ‘Maar ik wist altijd al hoe getalenteerd ze was.’ Hij beweegt zijn duim rond mijn handpalm.

Ik hap naar adem en voel zijn duim helemaal door mijn lichaam gaan. Mijn wangen worden rood en ik werp hem een ‘makkelijke tijger’ blik toe.

Hij belooft me met een ‘ik doe wat ik wil’-rimpel van zijn wenkbrauw.

‘Hoe gaat het met de PR?’ vraagt Jen aan Marc.

‘Niet perfect. Maar hopelijk heb ik alles snel op een rijtje.’ De druk van Marc’s duim neemt toe tegen mijn handpalm.

‘We moeten papa vertellen dat we nog niet verloofd zijn,’ fluister ik, mijn stem wordt zwak als Marc’s duim harder drukt. Ik probeer mijn hand weg te schuiven voordat het te heet wordt, maar Marc houdt hem stevig vast.

‘Mij best,’ zegt Marc, die heel zakelijk klinkt.

De druk van zijn duim maakt mijn knieën slap.

‘Voordat het uit de hand loopt,’ zeg ik, mijn stem begint te breken.

‘Ik zou niet willen dat er iets uit de hand loopt,’ zegt Marc, met zijn wenkbrauwen omhoog op de maagsmeltwijze van Marc Blackwell.

Ik slik en voel een heerlijke doffe pijn in mijn handpalm. Ik wil mijn ogen sluiten en kreunen, maar in plaats daarvan druk ik mijn lippen stijf op elkaar.

Marc haalt zijn hand van de mijne en zijn vingers gaan langs mijn hand omhoog. Hij pakt mijn pols stevig vast.

Mijn huid tintelt en rilt en opeens wil ik hem zo graag dat ik nauwelijks rechtop kan staan.

Verdomme.

Marc neemt een glas champagne aan, helemaal cool, kalm en beheerst.

Ik wou dat ik zijn zelfbeheersing had.

‘Meneer Rose,’ zegt Marc, terwijl hij een klein slokje champagne neemt en mijn vaders blik opvangt. ‘Kunnen Sophia en ik u even spreken?’

‘Even spreken?’ Papa haalt zijn blik van de deur.

‘Marc en ik wilden even met je praten,’ zeg ik.

‘Oh. Praten. Ja.’ Pa’s ogen glijden weer naar de deuropening. ‘Waarover?’

‘Zullen we gaan zitten?’ stelt Marc voor, terwijl hij naar de bank achterin de kamer knikt.

Papa steekt zijn glas uit om bijgevuld te worden door een voorbijgaande ober. ‘Ja. Oké.’

Marc leidt ons door de menigte en gebaart naar een bank gemaakt van gesneden, goudkleurig hout en bekleed met rode zijde.

Papa stoft zijn spijkerbroek af voordat hij gaat zitten en gaat op de rand van de bank zitten alsof hij bang is dat hij hem verplettert.

Ik ga ook zitten, maar Marc blijft staan.

‘Gaaf het?’ vraag ik aan papa. ‘Je lijkt een beetje ... niet helemaal jezelf.’

‘Oh, alleen... Genoveva zou hier zijn.’

‘Wie past er op Sammy?’

‘Een babysitter.’

‘Gaaf het goed met Genoveva?’

Papa drinkt zijn champagne leeg. ‘Voor zover ik weet.’

Ik werp Marc een vragende blik toe.

‘Als dit een slecht moment is’

‘Helemaal niet,’ zegt papa, terwijl hij weer naar de deur kijkt. ‘Waar wilde je me over spreken?’

‘Ik ... we wilden je alleen vertellen dat we nog niet verloofd zijn.’

‘Verloofd?’ Papa knippert naar zijn lege champagneglas. ‘Oh. Juist, ja. Nee, dat had ik niet verwacht... Ik bedoel, jullie zijn veel te jong, en jullie kennen elkaar pas vijf minuten.’

‘We werden min of meer onderbroken.’

Papa’s ogen verwijden zich. ‘Sophia, je was niet ... Ik bedoel, ging je ja zeggen?’

‘Dat zou ik gedaan hebben.’

‘Maar... Sophia, je bent zo’n verstandig meisje.’

‘Pap, wat zeg je?’

Papa’s ogen glijden terug naar de deur. ‘In alle eerlijkheid denk ik dat je een jaar of zo moet wachten voordat je nadenkt over iets wat zo lang duurt als het huwelijk.’

‘Maar je hebt Marc toestemming gegeven.’

‘Natuurlijk heb ik dat gedaan. Het is jouw beslissing liefje, niet de mijne.’

‘Maar pap, begrijp je het dan niet? Ik wil niet alleen je toestemming. Het is je zegen.’

‘Dat is wat moeilijker te geven. De dingen zijn heel snel gegaan. En je bent nog zo jong. Ik wil gewoon niet dat je jezelf pijn doet.’

‘Ik zou Sophia nooit pijn doen,’ zegt Marc. Hij heeft zijn handen in zijn zakken en zijn voorhoofd is in een frons geklemd.

‘Pap, je ziet er zo moe uit,’ zeg ik. ‘Is alles in orde?’

‘Oh, gewoon-’ Hij werpt een blik op Marc. ‘Familiezaken.’

‘Ik moet je alleen laten om met je vader te praten,’ zegt Marc, zijn handen nog steeds in zijn zakken. ‘Ik ga even wandelen’

‘Marc-’

‘Ik ben zo terug.’ Marc geeft me een lichte kus op mijn wang.

Ik zie hoe hij de deur uitloopt, hoe de lange lijnen van zijn lichaam door zijn kleding heen bewegen, en voel het gebruikelijke ongeloof dat deze Hollywoodster, met zijn mooie, knappe gezicht en strakke lichaam, mijn vriendje is.

Ik wend me tot papa. ‘Dus, wat is het verhaal?’

5

Papa concentreert zich op zijn champagneglas, beide handen houden de kristallen kom vast. ‘Genoveva en ik hadden ruzie. Dat is alles. Niks bijzonders. Kijk, ik weet dat ik Marc toestemming heb gegeven, maar... ik had nooit durven dromen dat je ja zou zeggen.’

‘Pap, je klinkt nu echt niet als jezelf-’

‘Hij lijkt je erg te controleren, liefje. Heel beschermend. De manier waarop hij naar je kijkt... het is allemaal heel intens.’ Papa staart naar de deur. ‘Ik zou niet willen dat je een fout maakt. En gekwetst wordt.’

Ik volg zijn blik. ‘Pap. Waar *is* Genoveva? Waarom is ze hier niet?’

‘Dit is jouw feestje. Laten we het over jou hebben.’

‘Dat deden we,’ zeg ik terwijl ik een slok champagne neem. ‘Maar dat pakte niet zo goed uit.’

‘Sophia, als je echt met Marc wilt trouwen, kan ik je niet tegenhouden.’

‘Ik zou nooit met iemand trouwen zonder jouw zegen. Dat weet je. Na wat mama tegen ons zei...’

‘Ik ga naar huis en laat je genieten. We praten hier een andere keer wel over.’

‘Pap, gaat het?’

‘Gewoon moe, liefje. Kom je naar huis met Kerstmis?’

‘Natuurlijk. Het toneelstuk is op kerstavond, maar ik kom meteen daarna naar het huisje en dan brengen we eerste kerstdag met z’n allen door, zoals altijd.’

‘Komt hij ook? Marc?’

‘Ik weet het niet. Ik heb het hem nog niet gevraagd.’

Papa aarzelt. ‘Hij is zoveel ouder dan jij.’

‘Ik hou van hem, pap. Ik wil bij hem zijn. Dat gaat niet veranderen. Als Marc met kerst naar het huisje komt, vind je dat dan goed?’

‘Ik voel me er oké bij.’ Hij staat op. ‘Ik zie je op kerstavond. Geniet van je grote avond. Maak je geen zorgen om mij.’ Hij kust me op mijn hoofd. ‘Goed gedaan liefje.’

Ik kijk hoe pap naar de deur loopt, maar voordat hij weg kan gaan, zet Jen hem klem in de hoek. Ze probeert er waarschijnlijk achter te komen waar we het allemaal over hadden. Ze is zo nieuwsgierig. Het perfecte PR-meisje.

Ik voel de bank naast me wiebelen.

‘Hé mooie meid, waarom zo’n ernstig gezicht?’

Ik draai me om om Leo te zien. Hij houdt nog steeds een champagnefles vast en neemt er een lange slok van.

‘Wat is er aan de hand? Waar is Marc Blackwell? Op vampierjacht?’

‘Hij is gaan wandelen.’

‘Een wandeling? In het maanlicht? Zonder de liefde van zijn leven mee te nemen? Ik heb nog nooit een man gezien die zo gek is op een vrouw. Hij heeft zijn ogen constant op jou.’

‘Hij is beschermend.’

‘Meer dan alleen beschermend. Ik dacht dat hij mijn hoofd eraf zou rukken toen hij hier eerder binnenkwam. Wat heb ik gedaan?’

‘Hij vond het niet leuk dat ik eerder in je kleedkamer ben geweest,’ geef ik toe. ‘Hij weet nog niet of hij je moet vertrouwen. Maar dat komt nog wel.’

‘Betekent dat dat mijn kleedkamer nu verboden terrein is?’

‘Natuurlijk niet. Ik doe niet alles wat Marc me zegt. Hij is niet mijn hoeder. Er is geen reden voor mij om niet met jou om te gaan. Marc heeft niets om jaloers op te zijn.’

‘Oh nee?’ Leo’s woorden zijn speels, maar hij schuift iets dichterbij.

Ik lach en sla op zijn schouder. ‘Nee! We zijn gewoon vrienden. Dat weet je.’

‘Ik denk dat ik niet kan concurreren met Marc Blackwell.’ Leo tilt mijn kin op en heeft een diepe, serieuze stem. ‘Oh Sophia, Sophia. Waar zijt gij, Sophia?’

Ik voel ogen op me gericht en draai me om om Marc in de deuropening van de kleedkamer te zien.

Leo volgt mijn blik en laat zijn vingers vallen. ‘Uh oh.’

Marc stormt zo snel op ons af dat obers en gasten opzij stappen.

‘Sophia.’ Marc kijkt Leo aan. ‘Valt hij je lastig?’

‘Nee. Natuurlijk niet. We waren gewoon aan het praten.’

‘Hij hoeft je niet aan te raken om met je te praten.’ Marc’s stem is hard en boos.

‘Leo was gewoon aan het klooiën.’

‘Hij kan met iemand anders klooiën. Iemand die niet bezet is.’

‘Hé.’ Leo staat op. ‘We waren gewoon aan het praten. *No hard feelings*, hè? Ze heeft op dit moment alleen oog voor jou.’

‘*Nu meteen?*’ Marc’s stem kookt.

‘Marc.’ Ik legde een hand op zijn borst.

Over Marc’s schouder zie ik papa kijken. Hij heeft een blik op zijn gezicht die me vertelt dat hij niet onder de indruk is van wat hij ziet.

Ik leid Marc weg van Leo. ‘We waren gewoon aan het praten.’

‘Gaat het?’

‘Natuurlijk ben ik dat. Nou ... behalve alles met papa. Ik zal met kerst met hem praten. Hopelijk is hij dan weer de oude.’

Marc slaat een arm om me heen. ‘Ik zal ook met hem praten. En ik zal met hem blijven praten tot hij begrijpt hoeveel ik van je hou.’

‘Oh Marc,’ zucht ik. ‘Waarom kan het leven nooit makkelijk zijn? Ik wil alleen maar bij jou zijn. Waarom kan papa niet zien dat we voor elkaar bestemd zijn?’

‘Dat komt nog wel. Je ziet er moe uit. Ik zou je naar huis moeten brengen.’

‘Maar ik heb nog bijna niemand gesproken.’

‘Sophia, je put jezelf uit. Het is een lange dag geweest.’

‘Ik moet op zijn minst iedereen bedanken voor hun komst.’
Een geeuw verrast me en mijn hand schiet naar mijn mond.

‘Kom,’ zegt Marc. ‘Neem maar afscheid. Ik breng je naar huis.’

6

Nadat ik van iedereen afscheid heb genomen, gaan Marc en ik naar de limo.

Keith wacht in de auto, leest een misdaadboek en eet een zak drop. Hij groet schertsend als hij ons ziet en springt eruit om de achterdeur te openen.

‘*M’lady.*’ Hij buigt naar me. ‘Je was geweldig. Prachtig. Ik hilde bijna op het einde. Tegen niemand zeggen.’

‘Heb je de show gezien?’

‘Zou het niet willen missen. Marc zorgde ervoor dat ik een goede plek had.’

‘Ik dacht dat de kaartjes allemaal uitverkocht waren.’

‘Mr Blackwell heeft veel reserves gekocht,’ zegt Keith met een knipoog.

‘Misschien was Marc de reden dat ze allemaal uitverkocht waren,’ zeg ik met een vermoeide glimlach. ‘Hij heeft alle kaartjes gekocht.’

‘Nauwelijks,’ zegt Marc terwijl hij me in de auto helpt.

Eenmaal in de limo val ik tegen Marc’s schouder en besef ik hoe moe ik ben. Marc gaat rechtop zitten, slaat zijn arm om me heen en trekt me tegen zich aan. Ik voel zijn borst tegen mijn wang bewegen en voel me warm en veilig.

‘Marc?’ zeg ik. ‘Ik wilde je eerder iets vragen. Over Kerstmis. Wat zijn je plannen?’

‘Dat hangt allemaal van jou af,’ zegt Marc. ‘En wat je wilt.’

‘Ik wil bij jou zijn,’ zeg ik. ‘Maar met kerst ga ik altijd terug naar het huisje om pap en Sammy te zien. En Jen - zij komt ook op eerste kerstdag. Ik vroeg me af... zou je eerste kerstdag met mij willen doorbrengen? In het huisje van mijn vader?’

‘Zou ik welkom zijn?’ Marc’s stem rommelt tegen mijn wang.

‘Papa zei dat hij het goed zou vinden,’ zeg ik, terwijl ik op een nagel kauw. ‘Dus? Ga je mee?’

‘Als je het gevoel hebt dat ik geen ongemakkelijke situatie zal creëren. Ik wil niet respectloos zijn tegenover je vader.’

‘Ik ... hij zei dat hij er oké mee is.’

‘Gewoon oké?’

‘Hij was echt zichzelf niet vanavond.’

Londense lichten flikkeren door de getinte autoruiten en ik merk dat ik mijn ogen sluit.

‘Ik wou dat ik papa morgen kon bezoeken,’ zeg ik. ‘Zorgen dat het goed met hem gaat. Maar ik heb Leo beloofd dat we zouden repeteren.’

Marc verstijft. ‘Daar heb je het nooit over gehad.’

‘Heb ik dat niet gedaan? Dat was de bedoeling. Ik ben het vergeten. Leo vroeg het me tijdens de pauze. Hij wil de reactie van het publiek gebruiken om ons te helpen.’

‘Fijn om te weten dat hij zich voor één keer als een professional gedraagt.’ Er zit een randje aan Marc’s stem, maar ik ben te moe om me daar zorgen over te maken. In plaats daarvan ontspan ik me in zijn schouder en voel ik mijn ogen weer dichtvallen terwijl de auto door Londen raast. Al snel haalt de slaap me in.

7

Als ik mijn ogen weer opendoe, ben ik in Marc's huis. Hij draagt me de trap op en ik voel mijn haar onder me wapperen. Mijn ogen glijden slaperig over de foto's van het gebouw langs Marc's trap.

Ik moet iets doen met deze plek, denk ik slaperig. Het wat hart en ziel geven. Wat planten neerzetten. Het warmer maken.

Nu zijn we op de overloop.

Marc duwt zijn slaapkamerdeur open met zijn schouder en draagt me naar het bed. Hij duwt het dekbed opzij met zijn elleboog en legt me op het zijden laken. Ik kijk op naar zijn knappe gezicht en zie bezorgdheid in zijn blauwe ogen trekken.

'Wat is er?' vraag ik.

'Je bent moe,' zegt hij met een lage stem. 'Maar god ... als je wist wat ik nu met je wilde doen ...'

Ik voel de vertrouwde warmte opkomen. Ik ben nog steeds gevoelig van onze tijd daarnet in de kleedkamer, maar ik wil hem zo graag.

'Ik ben niet zo moe,' zeg ik terwijl ik een geeuw onderdruk.

Marc loopt rond het bed, trekt zijn colbert uit en gooit het over een stoel. 'Ja,' zegt hij. 'Je bent moe. Veel te moe voor wat ik van plan ben.'

'Wat heb je in gedachten?' mompel ik.

'Het kan wachten.'

De warmte verandert in een brandend gevoel. 'Ik kan wakker blijven.' Ik probeer niet weer te geeuwen.

'Nee. Ga nu slapen. Hoe sneller je dat doet, hoe sneller ik je kan neuken zoals ik dat wil.' Marc gaat naar het voeteneind van het bed, maakt mijn veters los en trekt mijn schoenen uit. Het is niet zoals toen hij me in het hotel uitkleedde, toen zijn

bewegingen opzettelijk verleidelijk waren. Hij is snel en functioneel en gooit zijn schoenen op de grond.

Dan maakt hij zijn spijkerbroek los en trekt hem van zijn benen, waarbij hij even pauzeert om naar zijn blote huid te kijken, voordat hij zijn blik afwendt en het dekbed over me heen gooit.

‘Doe je armen omhoog.’

Dat doe ik en hij tilt mijn trui over mijn hoofd.

Ik denk niet dat het zijn bedoeling is om me op te winden, maar de ruwheid van zijn handen doet me naar hem verlangen.

Ik lig achterover op het bed.

‘Marc. Ik ben wakker. Ik beloof het.’

Hij gaat naar het slaapkamerraam, maakt zijn stropdas los en schopt zijn schoenen uit. Dan staart hij naar de donkere Londense lucht.

‘Kom je niet naar bed?’ vraag ik.

Marc draait zich om. ‘Ik wilde wachten tot je in slaap was gevallen,’ zegt hij. ‘Zodat ik niet in de verleiding kom.’

‘Je kunt in de verleiding komen,’ zeg ik.

Hij lacht. ‘Als je wist wat ik van plan was, zou je dat niet zeggen. Geloof me maar. Je bent te moe.’

‘Dat ben ik niet.’

Hij komt op het bed zitten en steekt een hand uit om mijn wang te strelen. ‘Het is mijn taak om voor je te zorgen. En op dit moment zorg ik voor je fysieke gezondheid in plaats van je fysieke plezier.’

‘Kus me,’ zeg ik.

‘Sophia-’

‘Alsjeblieft.’

Marc’s hand aarzelt op mijn wang. Zijn ogen branden. Dan leunt hij langzaam naar voren en drukt zijn lippen op de mijne - een lange, langzame nachtzoen.

Ik hou van het gevoel van zijn lippen. Voordat ik erover na kan denken, gaat mijn mond open en kus ik hem vol passie,

terwijl ik om zijn schouders heen reik om hem dichterbij te trekken.

‘God,’ kreunt Marc in mijn mond, hij kust me terug en duwt me hard het bed in. ‘Sophia, hier krijg je misschien spijt van.’

‘Dat doe ik niet.’

Marc knoopt zijn hemd los en gooit het uit. Hij kust me nog harder, steekt zijn vingers in mijn haar, maakt een vuist en trekt mijn haar strak. Hij beweegt zich zodat zijn knie tussen mijn benen komt en zijn lichaamsgewicht tegen me aandrukt.

Mijn hoofdhuid prikt waar hij mijn haar vastpakt en hij trekt zijn vuist naar beneden tot ik kreun.

‘Oh, Marc.’

‘Ik ga nu niet doen wat ik van plan was,’ mompelt Marc tegen mijn mond. ‘Je bent te moe. Maar ik moet je zien klaarkomen.’

Hij kust me harder en klemt zijn vuist nog steviger vast. Een kneuzing van pijn beweegt zich rond mijn hoofdhuid en nek en mijn hoofd is volledig geïmmobiliseerd. Ik word door hem vastgehouden, volledig in zijn macht, zijn lichaamsgewicht drukt me tegen het bed.

Marc duwt zijn knie harder tussen mijn benen terwijl hij met één hand mijn schouders aan het bed vastpint en met de andere mijn haar vastpakt. Ik word zo nat dat ik weet dat mijn slipje bijna doorweekt is.

‘Oh god Marc, alsjeblieft,’ smee ik. ‘Neuk me alsjeblieft.’

Marc’s hand beweegt tussen mijn benen en ik hijg en kreun als hij mijn slipje opzij duwt en in één snelle, harde beweging drie vingers diep in me duwt.

‘Oh,’ kreun ik.

Hij draait zijn vingers heen en weer. Dan schuift hij er een vierde vinger in en ik voel niets meer behalve dat het genot zich opbouwt. Ik ben pijnlijk en vol tegelijk, en het voelt zo goed.

‘Zeg het me als dit te veel is,’ fluistert Marc. Ik voel zijn duim ook in me duwen en zak in het bed van genot en pijn.

‘Het is ... Ik denk dat ik het aankan,’ hijg ik. ‘Voor ... nu.’

Marc duwt verder, verder naar binnen, zijn ogen gericht op de mijne.

Ik slik en schud mijn hoofd, wetend dat als hij zijn hand draait zoals hij eerder deed, ik hem niet zal kunnen pakken. Maar hij beweegt niet. Hij blijft stil en kijkt naar me, zijn ogen strak.

‘Op een dag zul je smeken om mijn hele hand in je,’ zegt hij. ‘Maar niet vandaag.’

Hij trekt zijn hand er zo snel weer uit dat ik kloppend en wanhopig achterblijf.

‘Neuk me Marc, alsjeblieft,’ smee ik.